

عنوان مقاله:

نیروی انسانی سرمایه بی بدیل جامعه برای توسعه

محل انتشار:

دومین همایش مدیریت سرمایه های انسانی با رویکرد کاربردی (سال: 1386)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

محمد نقی زاده - دومین همایش مدیریت سرمایه های انسانی با رویکرد کاربردی - دانشگاه میچی

خلاصه مقاله:

در نظام اقتصادی مبتنی بر چارچوب تنگ نظری اقتصاد نئوکلاسیک (narrow economics) و تابع تولید، نیروی انسانی بعنوان عوامل خارجی (external factor) تلقی می گردد. از همین دیدگاه نظریاتی تحت عنوان سرمایه انسانی براساس محاسبات ساده انگارانه ای چون سود و زیان کوتاه مدت از دیر باز ارائه گردیده است. ولی عصر نگاه فیزیکی به نیروی انسانی بعنوان عامل خارجی دیرزمانی است که در اقتصاد و مدیریت بنگاه به پایان رسیده است. در این مقاله از نیروی کار انسان بعنوان عامل داخلی (internal factor) یاد و به بازار کار داخلی (internal labor market) بین بنگاه های گروه های صنعتی اشاره و از موضع نیروی کار بعنوان خدشه ناپذیرترین دارایی انسان در ارتباط تنگاتنگ با مدیریت پویای بنگاه و توسعه اقتصاد ملی، نگاهی به تجربیات ژاپن در این رابطه می گردد. از نظر نیروی کار و در فرایند تولید، نیروی کار انسانی نه تنها با منشاء عامل خارجی محسوب نمی گردد، بلکه عین دارایی بشمار می آید که به سرمایه گذاری در فرایند تولید تبدیل می شود. همین دیدگاه موجبات تقاضای نیروی کار در آینده را بوجود آورده و منجر به تشکیل انتظاراتی چون دیگر عوامل تولید از فرایند مستمر تولید و تغییرات مستمر تکنولوژیک و توسعه بنگاه و یا اقتصاد ملی می شود. لذا در مدیریت بنگاه و توسعه ملی نیروی کار باید بعنوان دارایی تلقی شود تا همگنی اجتماعی، کاهش اختلافات شدید درآمدی و دارایی، حضور تقاضای مستمر و موثر در بازار و توسعه موزون کشور فراهم آید. هر نظام اقتصادی (در سطح کلان) و یا مدیریت بنگاهی (در سطح خرد) که به مالکیت نیروی کار ارج نهد و در جهت ارتقاء و بالندگی هرچه بیشتر آن بکوشد قادر به تبدیل آن به بهترین سرمایه مولد انسانی جامعه خواهد شد، حتی اگر از ثروت طبیعی چون نفت و گاز چون ژاپن تهی و نظیر ایران به پیشرفته ترین تکنولوژی عصر نیز مجهز نباشند. از شاخص های توسعه موزون، توازن بین سرمایه های مشترک اجتماعی و خصوصی در چارچوب نظام بندی حیات است. در اشاره به نقش دولت و یا بخش خصوصی در زیر ساخت های اجتماعی، اغلب به وجه فیزیکی آن نظیر جاده و یا نیروگاه اشاره می گردد، در حالی که آموزش نیروی کار و افزایش ارزش دارایی های آن و مدیریت چنین دارایی هایی به صورت سرمایه انسانی جهت ارتقاء نیروی کار اجتماعی جهت توسعه ملی و بنگاهی از اهمیتی حداقل هم تراز با زیر ساخت های فیزیکی برخوردار است و مهمترین موضوع در اعاده حیثیت انسانی در مدیریت نوین می باشد. نیروی کار یکی از ابزارهای عمومی تولید اجتماعی محسوب میشود ولی از ابزارهای مشترک مصرف عمومی نیز به حساب می آید. ابزار عمومی تولید بخودی خود منجر به تولید کالا نمی گردد، ولی شرط لازم برای پیدایش اقتصاد و مدیریت تولید کالایی است. لذا از آنجائیکه تولید و مصرف دو بال یک پروازند، بدون توجه به چگونگی مدیریت دارایی های نیروی کار با نگرش فوق، مدیریت بنگاهی در سطح خرد و توسعه موزون در سطح کلان با معضلات فراوان از جمله فقر مدرن، علیرغم فراوانی ثروت ملی بعضاً به اندازه چند قاره و بکارگیری آخرین نوع تکنولوژی م ...

کلمات کلیدی:

مدیریت، نیروی انسانی به مثابه سرمایه، بازار کار داخلی، فقر مدرن، نظام بندی حیات، موتور رشد مدرن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/49472>

